

Ateist v gozdu

Ateist gre skozi gozd in občuduje: »Kakšna mogočna drevesa! Kakšni bistri potoki! Kakšne lepe živali!

Ko gre ob reki, zasluši lomastenje v goščavi za seboj. Pogleda nazaj in vidi velike medveda grizlija, ki teče proti njemu.

Beži po stezi, kolikor more, in ko pogleda nazaj, vidi, da je medved vedno bližji. Spotakne se in pade in medved je nad njim. Zgrabi ga z levo šapo, desno pa dvigne, da bi ga udaril.

Tedaj ateist zavpije:

»O, moj Bog!«

Čas se ustavi. Medved okameni. Gozd utihne.

Svetla luč zasije na možakarjem in zasliši se glas z neba:

»Leta in leta si zanikal moj obstoj in učil druge, da me ni, in si celo verjel, da je veselje nastalo slučajno. Kaj zdaj pričakuješ, da ti bom pomagal? Naj računam nate kot na vernika?

Ateist pogleda naravnost v luč:

»Bilo bi hinavsko, le bi zdajle zahteval, da ravnaj z menoj kot s kristjanom. Morda bi pa lahko za kristjana naredil medveda?«

»Prav!« se zasliši glas.

Luč ugasne. Gozd začne spet šumeti. In medved povesi svojo desno šapo, prekriža obe šapi, skloni glavi in reče:

»Blagoslovi, Gospod, to jed, ki jo bom zdaj zaužil po tvoji dobroti. Po Kristusu našem Gospodu. Amen.«